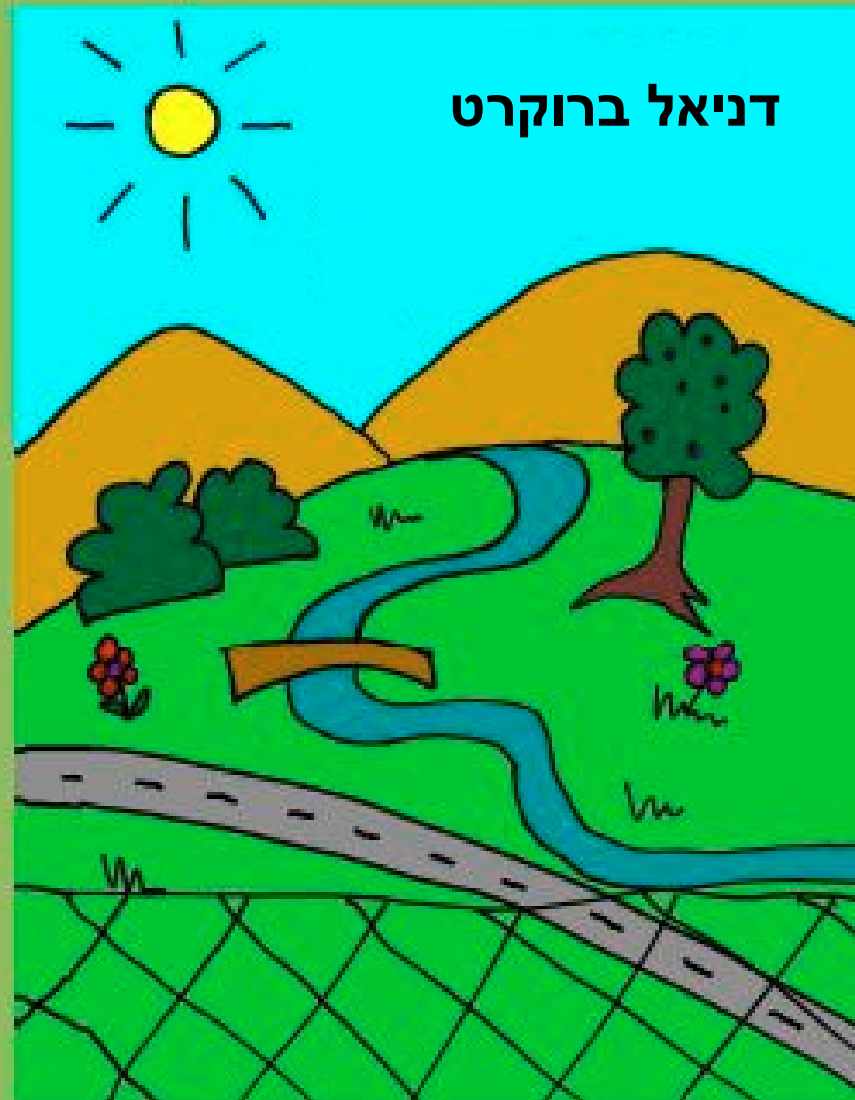

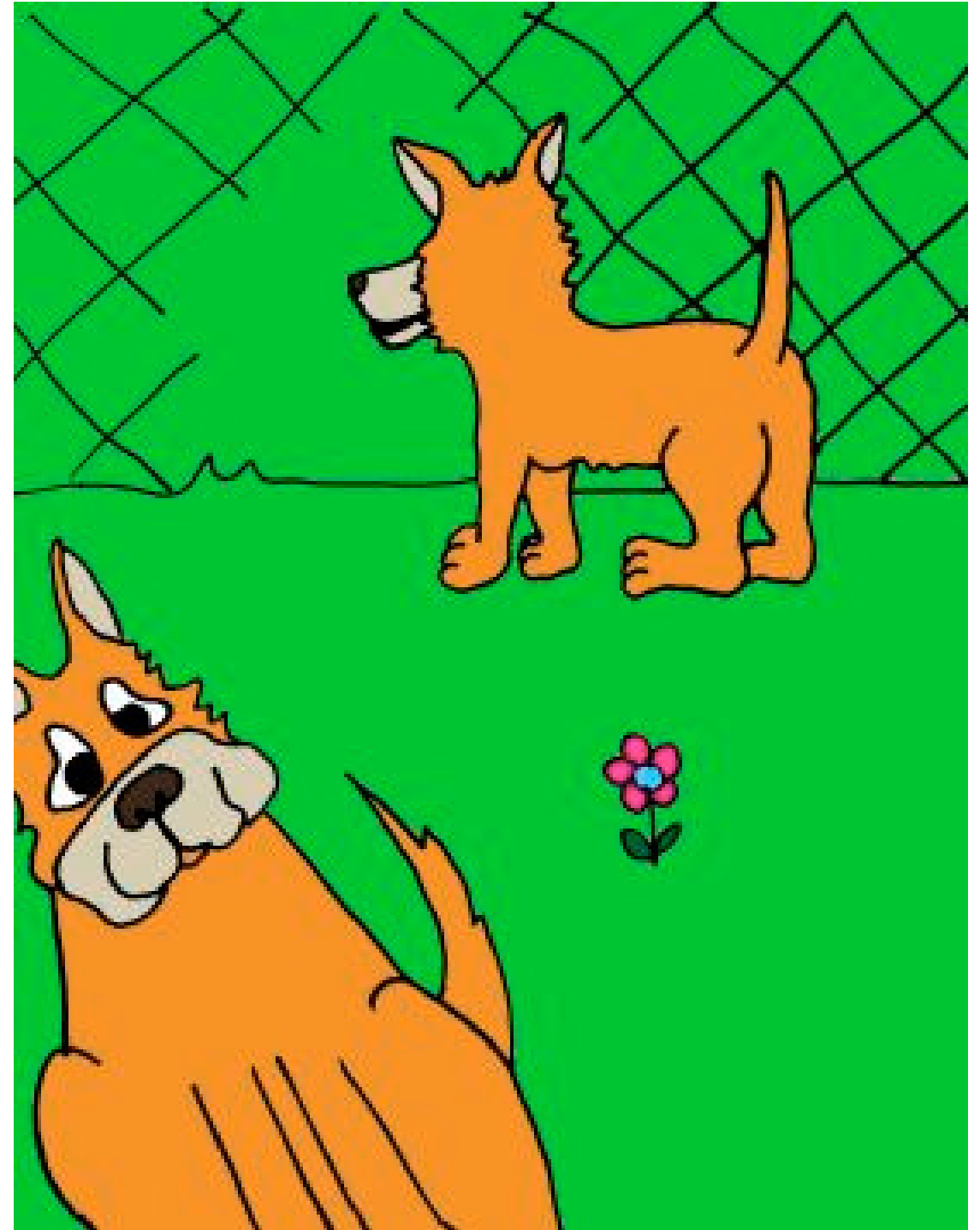
מאק הגדול ודיפ הקטן

הצד השני

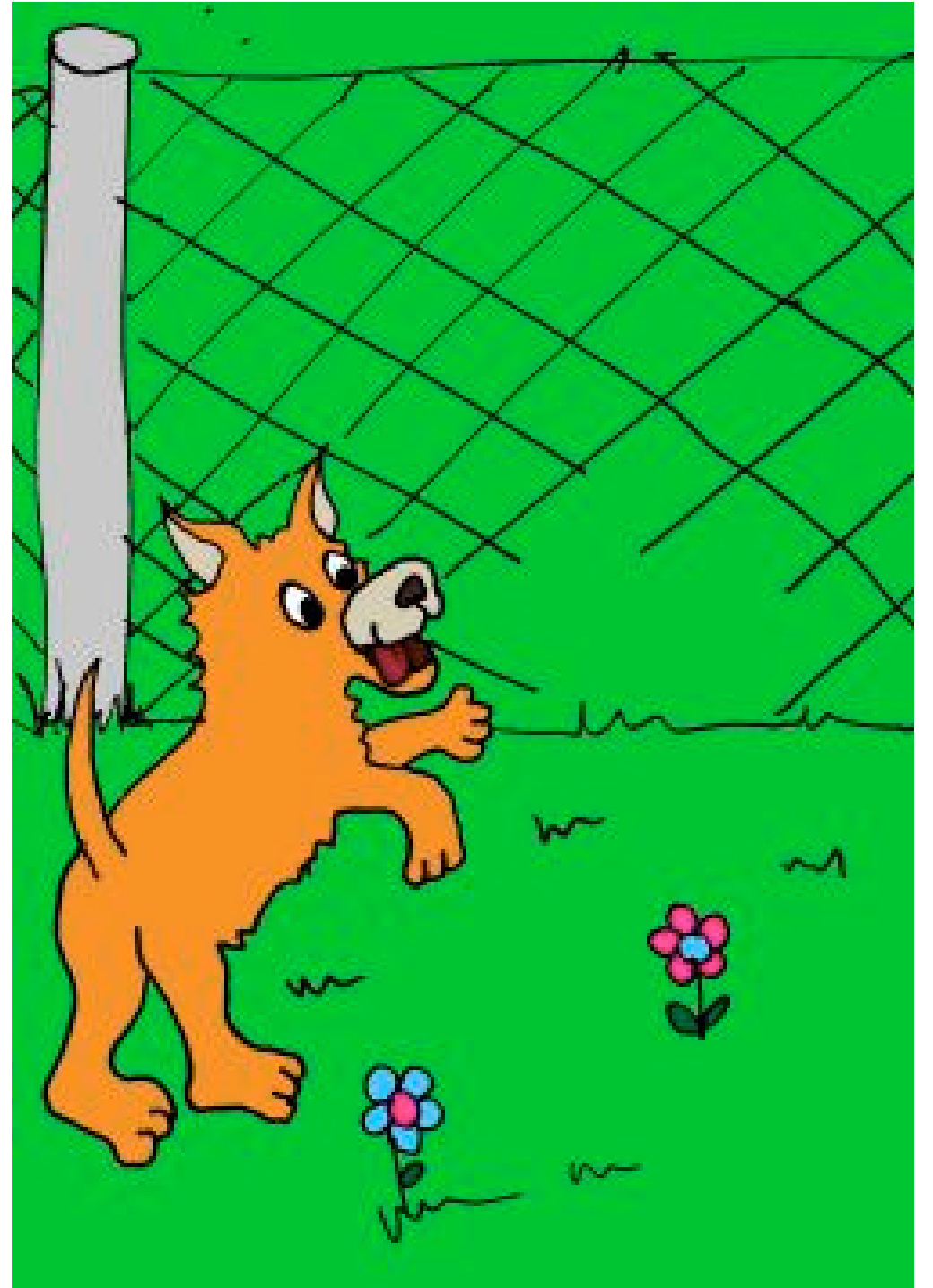

דניאל ברוקרט

יום אחד מאק רדף בגן אחרי החתול כשפתאום
הרגיש בדבר מוזר. דיפ חפר תחת גדר הגינה.
מאק רץ מיד למקום שבו דיפ עסק בגדר כדי לבדוק
מה קורה.
"מה אתה עושה, דיפ?" שאל מאק כשהוא מריח
סביב הגדר.
"נדמה לי שמצאתי חור!" הודיע דיפ בגאווה.
"חור?" שאל מאק.
"כן חור" ענה דיפ בהתלהבות.
"מה זה חור?" שאל מאק.
"אא.. חור זה משהוא שאיננו.." ענה דיפ.

מאק התחיל להרהר. מי צריך משהו שאיננו? חשב לעצמו.
הוא עצר כי לא רצה להראות טיפוש. אבל אז, אחרי שהביט על דיפ בקפידה, החליט בכל זאת לשאול. "מה תועלת להתעסק עם משהו שאיננו?" שאל. "ובכן" אמר דיפ "כשמשהו איננו, אין מה שימנע מאתנו לעבור שם."
"לעבור?" אמר מאק "לשם מה לעבור?"
דיפ הביט למרחקים וזמן מה לא ענה. הוא השתהה כל כך הרבה זמן שמאק כמעט שכח על מה דיברו והתחיל לחשוב שוב על החתול..

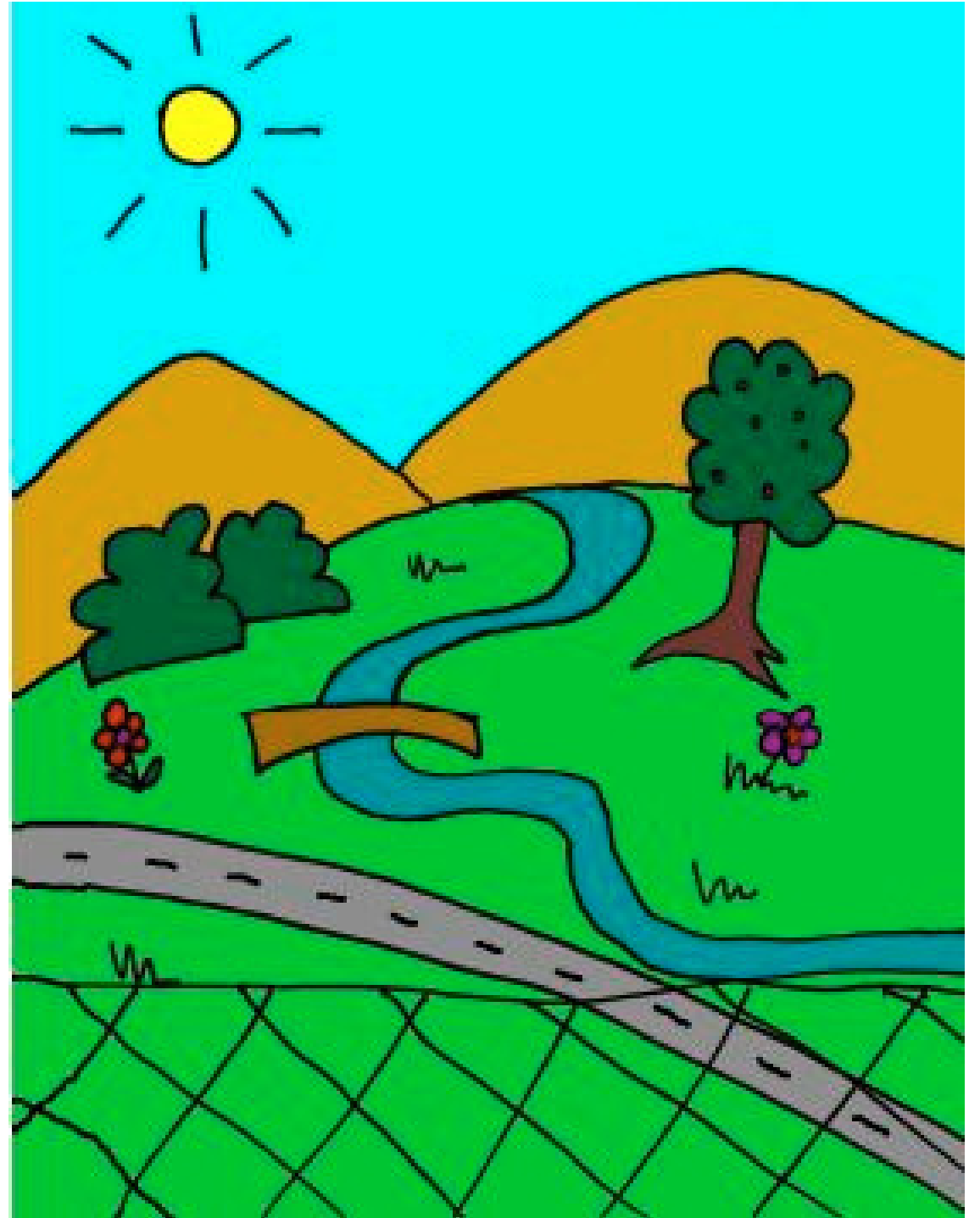
"אם נעבור, נוכל לראות מה נמצא **בצד שני!**" אמר בסוף דיפ.

מאק חדל לחשוב על החתול והתחיל לתהות מה גדולה בכך. מה אכפת לי מה נמצא **בצד שני**, חשב, יש לי כאן כל מה שרק צריך. אינני רוצה ללכת **לצד שני**. למה לי ללכת לשם?

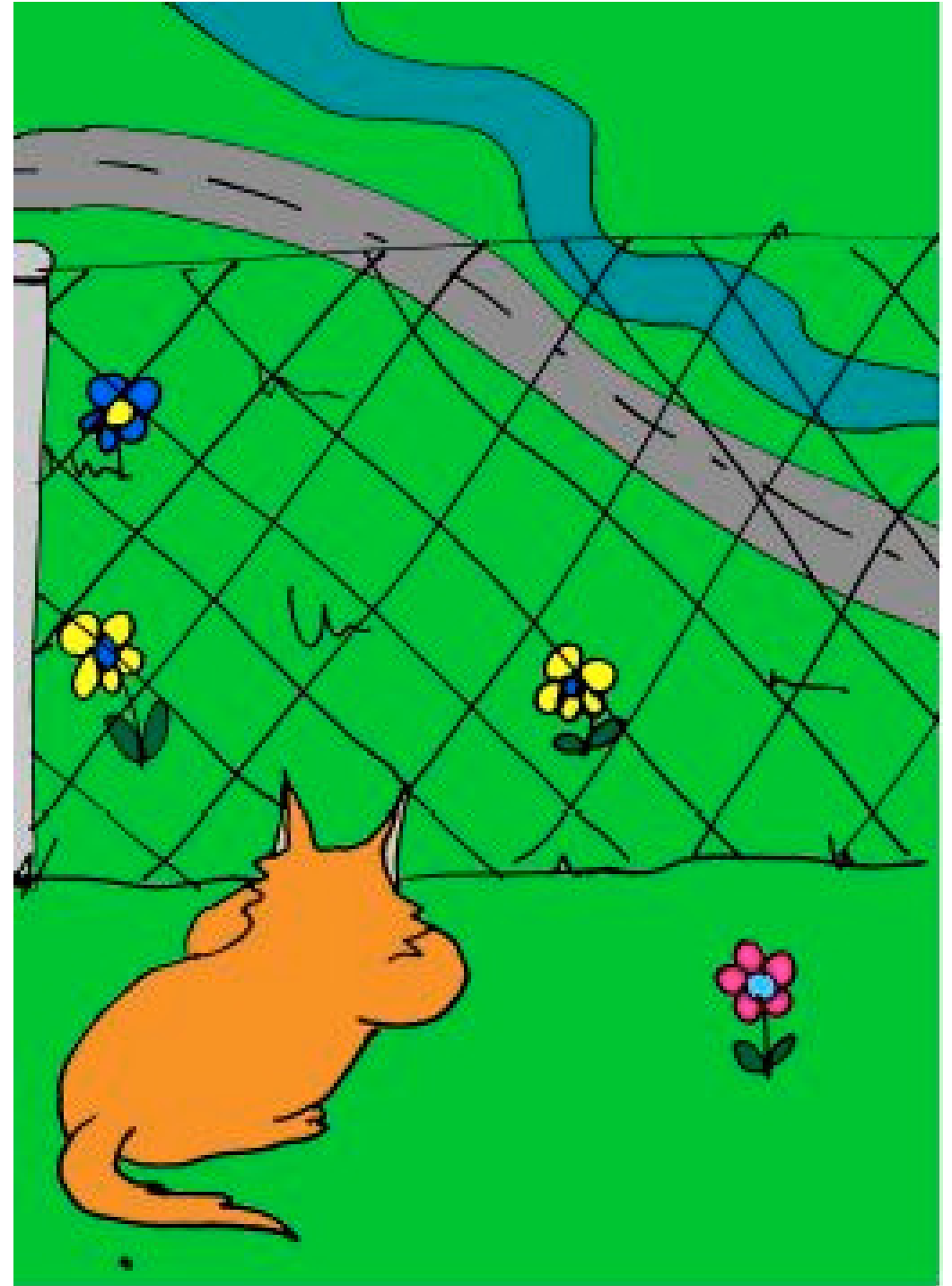
אבל דיפ היה צעיר וסקרן, ומאחר שמצא את החור קשה היה לו להיפרד מהשאלה 'מה נמצא **בצד שני!**'

"כן, בהחלט יש כאן חור" אמר. ואם נעבור, נהיה **בצד שני!**"

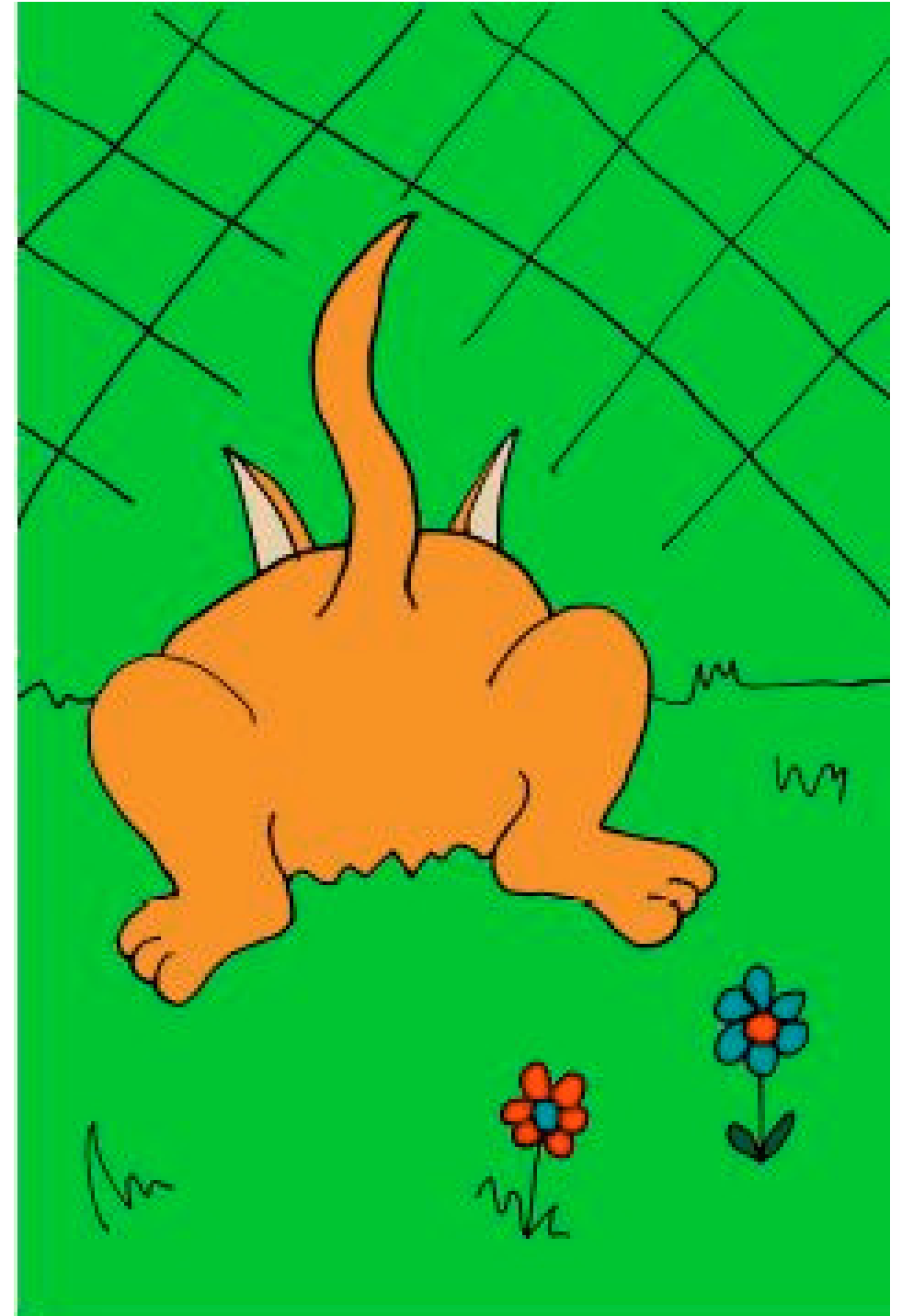
דיפ התלהב. הוא לא יכול היה ללכת **לצד שני** לבדו, ויכול היה ללכת רק לאן שרצו שילך. אבל עכשיו הייתה לו הזדמנות! ובעצם, למה שלא ילך לבדו? איזה דברים מעניינים יכולים להימצא **בצד שני**? חשב בהתלהבות.

מראה החור לא מצא חן בעיני מאק. הוא חשב ש**צד שני** יכול להיות מסוכן, והוא לא רצה ללכת למקום מסוכן. הייתה לו הרגשה לא טובה. בסוף, אם זה לא מקום מסוכן מדוע לא מרשים לו ללכת לשם? במשפחת שמיט מטפלים בו יפה, ואם הם לא רוצים שילך **לצד שני**, יש לזה בוודאי סיבה טובה. דיפ היה צעיר מדי כדי לחשוב נכון. כל מה שראה היה שיש שם **צד שני** שצריך לחקור אותו, ולכן רצה ללכת לשם!
"מאק! אני חושב שאוכל לעבור" ילל דיפ.

"אא, אני לא חושב שאתה צריך לעשות זאת, דיפ"
נבח מאק בתשובה.
"למה לא? אל תהיה טיפש, מאק. אתה מפחד מכל
דבר" ענה דיפ.
"אני לא! אני רק חושב שיש סיבה טובה למה לא
צריך ללכת לשם.."
"נו, מה הסיבה?"
"אא.. אינני יודע, אבל ..."
"בוא נלך!" ולפני שמאק הספיק לעצור בעדו דיפ היה
כבר **בצד שני** של הגדר.
מאק לא רצה ללכת אחריו אבל פתאום משהו שינה
את דעתו. איזשהו עצם לבן-שחור רץ דרך השביל
ונעלם אחרי שיחים.

"החתול!" קראו שניהם ביחד.

דיפ כבר רץ בזמן שמאק התחיל לדחוס את עצמו לתוך החור המתאים לגודלו של דיפ.

זה לקח קצת מאמץ אבל אחרי רגע הוא כבר עבר דרך החור ורץ בשביל לראות איפה החתול.

כשהגיע לשיחים, דיפ כבר נבר בהם.

"איפה החתול, דיפ? איפה הוא?" הוא נשף כבודות

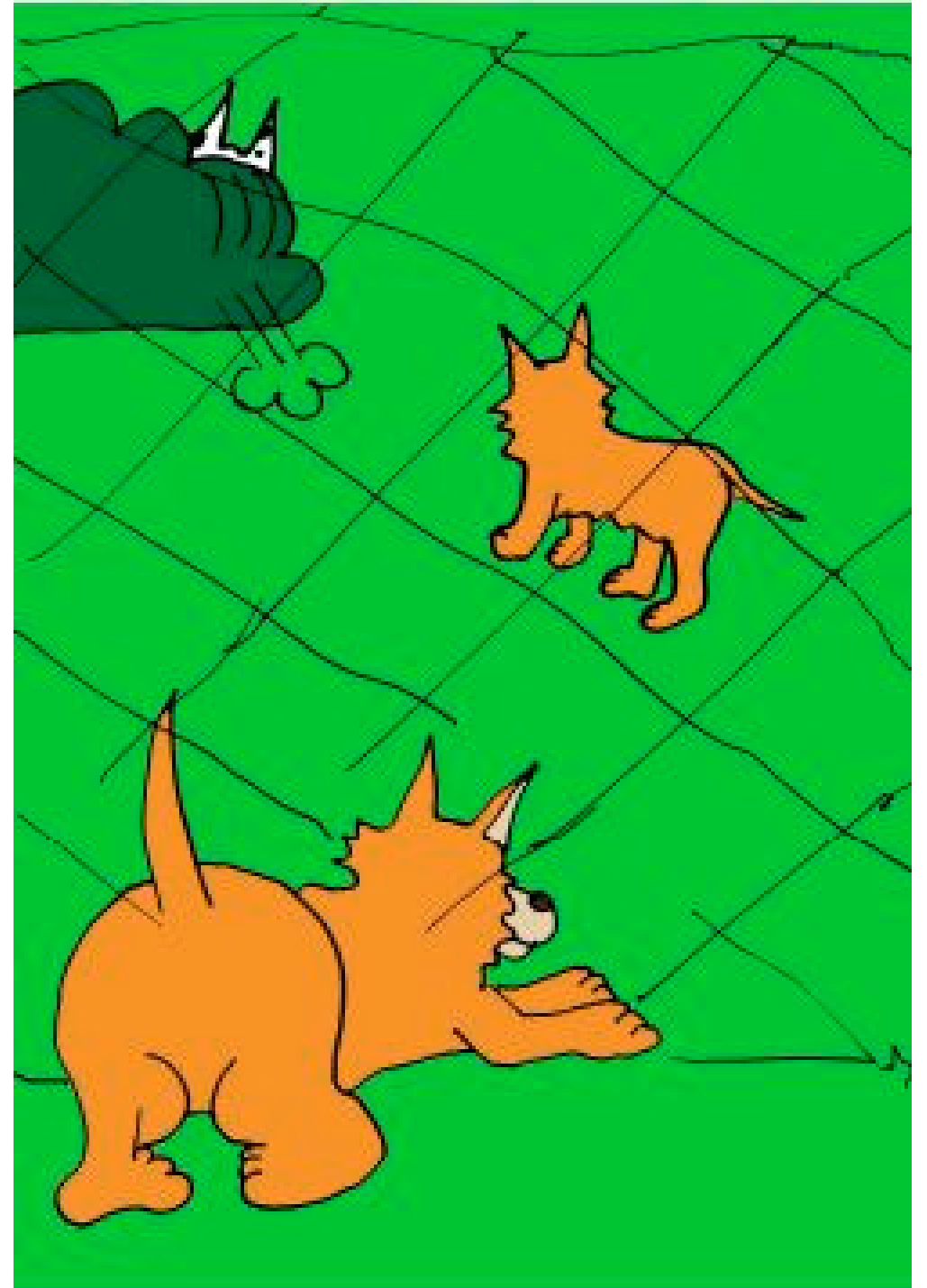
אחרי המאמץ של דחיסה דרך החור והריצה.

"הוא מוכרח להיות איפשהו כאן, אני בטוח" אמר דיפ כשהוא מרחרח בזעף.

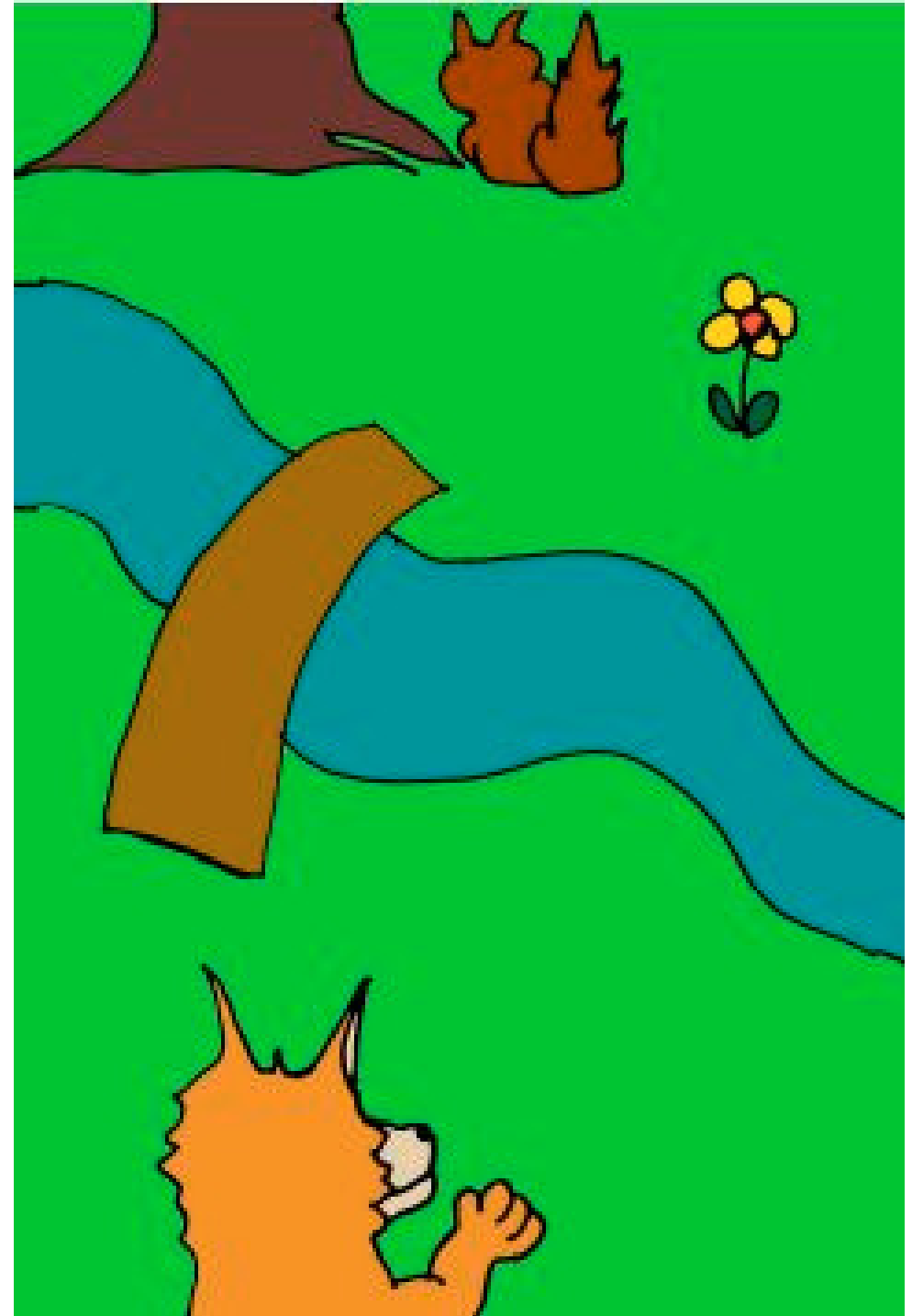
גם מאק התחיל לרחרח, אבל אחרי דקות אחדות הם הפסיקו, הביטו סביב ואחר כך זה על זה.

"הוא נעלם" אמר דיפ.

"כן, אני יודע" ענה מאק "הוא הלך כבר מכאן.."

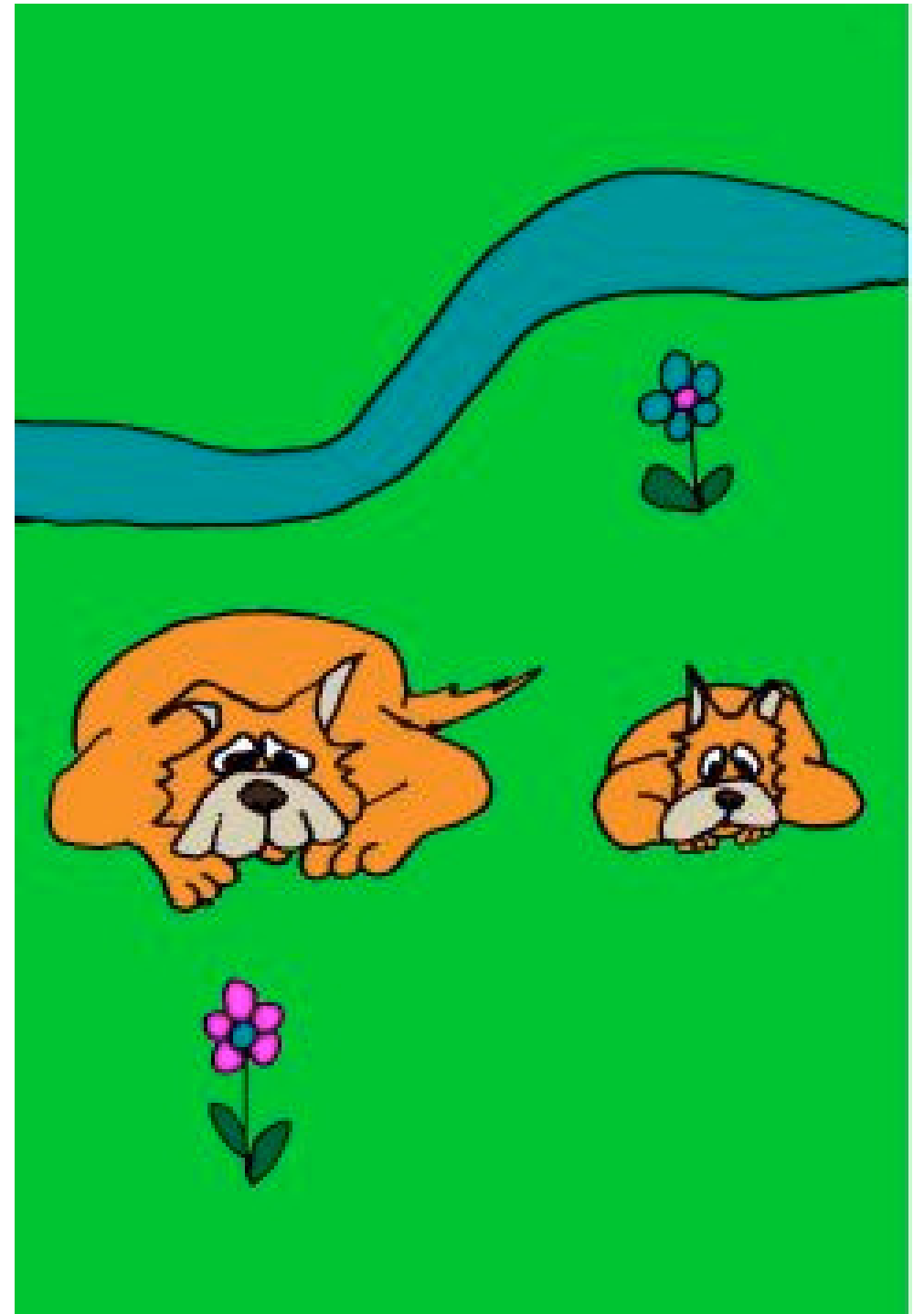

מאק התכונן כבר לומר "בוא, נחזור. זה לא בסדר.."
כשדיפ הפסיק את מחשבותיו. "ראה, שם איזה שהוא
דבר חום ושעיר. מה זה? לאן הוא הולך?"
דיפ לא חיכה לתשובתו של מאק אלא התחיל לרוץ
אחרי היצור הקטן.
"אא.. אני חושב שזה סנאי, דיפ!" מאק שוב שכח
מדוע הוא לא צריך להיות כאן והתחיל לרוץ אחרי
דיפ. סוף כל סוף לא ניתן לעזוב את הסנאים ככה
סתם. לא כשבאה הזדמנות לתפוס אותם!
הם רצו ונדחסו בין שיחים ברדיפה אחרי הסנאי. כל
פעם שהתקרבו לסנאי הוא רץ עוד קצת, אבל לא
הפסיקו אף פעם לראות את זנבו העבה.
הרדיפה נמשכה זמן מה עד שבסוף, כשממש חשבו
שהשיגו אותו.. הוא קפץ לתוך חור, ונעלם בדיוק כמו
החתול.

"פררום.. " מאק התיישב על הארץ.
"פררום.. " דיפ הלך בעקבותיו.
"מאק" קרא דיפ "זה לא כל כך רע."
"מה כוונתך לא כל כך רע?"
"אנו **בצד שני** עכשיו, נוכל לחקור ולראות כל מה
שיש **בצד שני!**"
"אבל.. " מאק ניסה למחאות, הוא הרגיש במשהו לא
נכון במצב שלהם, אבל לא ידע בדיוק מה.
דיפ התחיל לרחרח סביב ולבדוק הנה והנה. היו כל
כך הרבה ריחות חדשים והוא רצה לבדוק את כולם.
מאק הביט עליו בספקות.
כל פעם שדיפ מצא ריח חדש הוא התרחק מהגדר.
מאק עקב אחריו ושמר מרחק נביחה. כל פעם שדיפ
מצא ריח חדש הוא קרא לו.

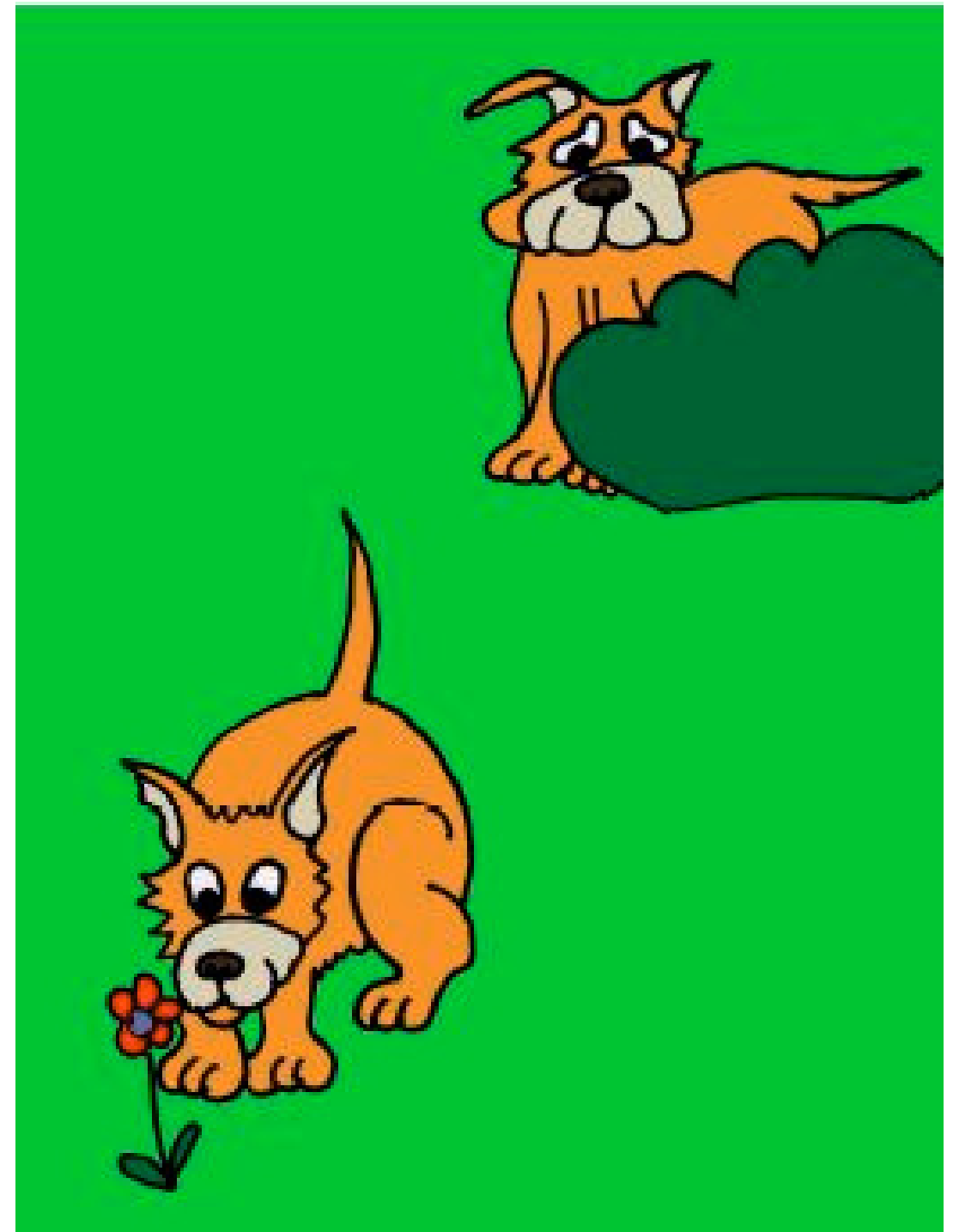
"מאק, בדוק כאן. זה מריח כאילו ישנם כאן עוד כלבים..."

"מאק, זה מריח כמו פרחים..."

"מאק, כאן היה עוד יצור קטן כלשהו, אולי עוד סנאי..."

מאק הלך אחריו. הוא לא רצה להסתבך בצרות, אבל גם לא לאבד דבר מהנעשה. הוא לא היה אמיץ דיו כדי לבדוק בעצמו, אך לא בוטה או מפחד מספיק כדי לעצור את חברו, או אולי יותר מדי קשור אליו כדי לעזוב ולחזור הביתה.

הוא היה בוודאי תקוע עמוק בבעיה הזו לו לא קרה דבר מה אחר. הם יצאו מהשיחים אל רחבה ומאק ראה פתאום את השמש.

**"דיפ! עוד מאט יחשיך! אנו לא יכולים להישאר כאן
לבדנו בחושך" מלמל מאק.
"יחשיך? לא עוד לא יחשיך" ענה דיפ.
"אבל הבט על השמש" מאק הצביע על הכדור
הצהוב.
דיפ הרים את ראשו והבין שמאק צודק.
"טוב, נוכל לבוא הנה בפעם אחרת." דיפ היה שקוע
בהתלהבות וחשש שלא יוכל לראות את כל הדברים
האלה שוב. רק השמש החזירה אותו למציאות.
"בוא, נלך כבר עכשיו" רטן מאק שהתחיל מאוד
לדאוג לביטחונם.
הם התחילו לרוץ בין השיחים לכוון ממנו חשבו שבאו.
וכשכך רצו נעשה סביב כל פעם חשוך וחשוך יותר.
וכשנעשה חשוך הם נאלצו ללכת לאט יותר כדי לא
למאוד על ענפים ושורשים. אבל סביב נעשה כל פעם
אפלולי יותר וחשוך ומאק נעשה יותר ויותר מודאג.
הוא ידע שזה לא היה רעיון טוב לבוא הנה.**

"אי מאק. זה לא דומה למה שהיה כשבאנו הנה"
אמר דיפ בחשש.
"אא, לא, נכון." מאק גלגל את עיניו הגדולות. מה הם
יעשו עכשיו? הוא החליט לא להראות מאוד מסכן,
כדי לא להפחיד את דיפ.
"זה בסדר, עוד מעט נמצא את דרכנו חזרה ונהיה
בצד שלנו, חמים ונעים. בפנים, במלונה שלנו, עם
השמיכות וקערות אוכל עוד לפני ש.."
מאק הפסיק.
"לפני מה?" שאל דיפ.
מאק לא ענה. הוא היה מודאג עכשיו ממש ופחד שלא
יוכלו לחזור.
דיפ התחיל שוב לרחרח ולהביט סביב, ופתאום כל
הריחות והקולות, שנראו מעניינים כל כך, נעשו
מפחידים. והלילה נעשה קריר יותר ויותר. הוא
התגעגע לשמיכה שלו וקערת האוכל שלו וה..

מאק נזכר פתאום מדוע הם לא היו צריכים לעבור
לצד שני.

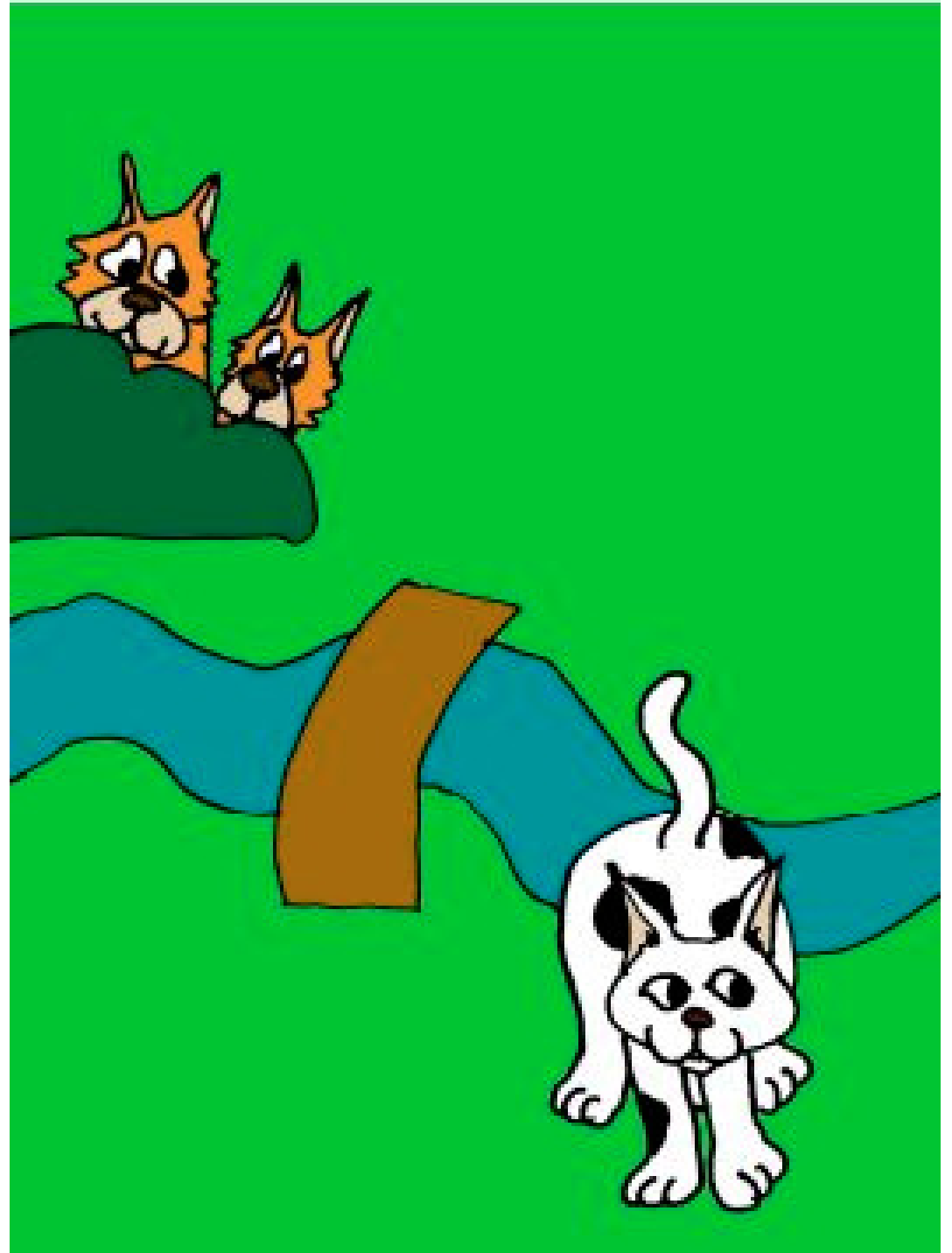
כי הם עלולים היו ללכת לאבוד!
ולא רק זה. כל הקולות המפחידים לא רק שנשמעו
כמו מפחידים. הם היו מפחידים!
ויותר גרוע – הם עלולים היו להיפגע. הוא התחיל
ללכת עוד יותר בזהירות.

"דיפ, תישאר קרוב אלי" קרא. גם הוא התחיל לחשוב
על ביתו, עם השמיכה החמה שלו והאוכל. זו הייתה
עוד סיבה למה הם לא היו צריכים לעבור.

בצד שני לא היה אוכל מוכן ולא שמיכות חמות.
מדוע הוא לא חשב על זה לפני שעברו?
מוטב לעודד את דיפ, חשב, וחזר למשימה זו. הוא
רצה לגמור את המשפט הקודם "נהיה בבית לפני
ש.."

"הנה החתול!"

דיפ הרים את ראשו פתאום. מאק צדק, זה היה
החתול!

בדיוק כשדיף התחיל לחשוב שהם אף פעם כבר לא יחזרו הביתה.
החתול ידע איך למצוא את הבית. אם הם רק יעקבו אחרי החתול ימצאו את דרכם חזרה. הם לא ידעו מדוע, אבל הם ידעו שהחתול לא אובד אף פעם. הם שמרו על מרחק מה מהחתול, כדי שלא להפחיד אותו. לאט הסביבה נעשתה יותר ויותר מוכרת ובסוף הם ראו את הגדר ששם מצאו את החור. אלא שהחור כבר לא היה שם. מישהו סתם אותו. מחוץ לפשפש הם שמעו את הקול "מאק.. דיפ.. איפה אתם? מאק... דיפ.. " הקול נשמע מודאג כל כך. מאק נזכר בעוד סיבה למה שלא היו צריכים לצאת.

כי כשהיו בפנים מר שמיט נתן לשניהם סטירה על
הישבן, פרס על ההרפתקה הזו, כדי שלא ישכחו ולא
ינסו לצאת שוב. ואז נשלחו לישון, בלי ארוחת ערב.
אבל מאק ודיפ לא דאגו. הם היו רק מרוצים להיות
בבית, בפנים. בטוחים וחמים.

